

GÖRDÜĞÜYDÜ

Merve KOÇAK KURT

“Rüyalar sahibine aittir.” diye fısıldadı.

İçine doğru eğilip bakmaktan korktu o sabah.

Yanağından yavaşça eline damlayan yaşla uyanmıştı yine.

Bilmem kaçınıcı kez aynı düşü görüyor; hayra yormaya çalışıyor, ancak bir türlü yoramıyordu.

Kanatlanıp uçtuğunu görmek iyiydi oysa!

Ne zaman ki gökyüzünün renginde bir tuhafılık hissetse rüyada olduğunu anlardı.

İşte yine aynı uçurumun kenarındaydı. Yine aynı renkteydi gökyüzü.

Alı al değil, moru mor değil... Bu nasıl bir gün batımıydı böyle?

Saçlarının belinden aşağıya dek uzandığını ve rüzgâra karıştığını anımsıyordu rüyasında. Öyle uzun öyle sessiz öyle ipeksi... Sonra kollarını yavaşça açıyor, mavinin içinde yavaşça çırpmaya başlıyordu.

Çırpındıkça kolları kanatlara dönüşüyor, ‘Siyah Kuğu’yla bir oluyor, sonra da kendini karanlığa bırakıyordu.

“Kasma!” diye bir ses duyuyordu derinden, “Rahat bırak! Uçacaksın...”

Rüyada gördüğüydü.

O...

Yüzümün hep aynı yanını eskitiyorum bu yöne yatmaktan, diyordu.

Yalnızlığını solda bulmuştu.

İçi oyuktu.

Kendine kıvrılmış ve dünyanın tüm sabahlarına sırtını dönmüş gibiydi.

Uyusa uyusa uyusa ve sonra uyansaydı.

Hiçbir şeyin değişmeyeceğini de biliyordu. Kelimelerden başka...

Böyle birdenbire, hiç umulmadık bir biçimde karşılaşmak da neyin nesiydi o hâlde?

Kapıda beliren sureti nereden tanıyor biliyordu, çıkaramadı. Yine bir rüyadan olmalı...

Artık göremediği o eski zaman rüyalarından birinde; kırmızı paltolu genç kızın havaya savurduğu karlar düşerken, yere eğilip kendine çektiği beyazlığın içindeydi.

Biliyor, biliyor ve inanıyordu ki: Bir gün onunla karşılaşacaktı. Adı neydi, *Sabah* mı?

Sabahtı.

Yine aynı tarafından kalktı yatağın.

Yine aynı bitkinlikle kuşanacaktı ruhu, yine bir pazartesiye yanaşacaktı usul usul...

Ne kulaklarındaki şarkının tınısı, ne mutfaktan gelen neşeli sesler, ne o, ne şu, ne bu!

O kadının yüzündeki yılanı gördüğünden beridir bakmanın ötesine geçmişti, bakışı kavrayışı olmuştu.

Pencereye yöneldi. Öndeki sardunyalara hâlâ solmamıştı. Bakışları yumuşadı. Hicaz makamında bir şarkı duyuluyordu: “*Gözlerimden yüzün, kulaklarımdan sesin silinmedi senelerdir*”...

Kendi karanlığını görmeseydi onun yüzünde...

Uğraşacak mıydı yine ışığa ulaşmak için bu kadar?

Parmak uçlarından akan işte o ışıktı sanki.

Bir denize dalar gibi mavi ekrana bakması bu yüzdendi.

Ruhunu aydınlatan harflerdi.

Göz bebeğini büyüten.

Yüzünde gördüğüydü.

O...

Boğazına baktı aynada. Derin bir karanlık vardı. Siyah bir derinlik...

Boynunda peyda olan kırmızılık peşini bırakmıyordu kaç zamandır.

Amcam da cilt kanserinden ölmüştü, diye geçirdi aklından.

Bitecek gibi değildi korkulu rüyaları. Ucuyla dokundu parmaklarının.

Sonra aceleyle yokladı belleğini. En son ne zaman görmüştü böyle bir ölümün ayak sürüyen gölgesini? Ortaokul yıllarıydı galiba. Amcasının, kesilen kulağı görünmesin diye yaz ortasında taktığı bereyi anımsadı acıyla.

Güneşe çıkma, demişti doktor. Tam iyileşmeye yüz tutmuşken... Güneşin çağrısına karşı koyamamıştı amcası.

Yalnız ölmüştü. Çocukları ve karısı yalnız bırakmıştı onu. Bir tek kızı geliyor-muş yaralarını pansuman etmeye, öyle demişlerdi o zaman. Morfin bile kâr etmemiş. Yaralar ulup ulup kurtlanmış. *“Allah ölümün bile hayırlısını versin!”* derdi annesi ondan bahsederken.

Şimdi, boynundaki kırmızılıkta büyüyüp duran yaralar ona geçmişin gölgesini taşıyordu. Geçmişin gölgesi de olur muymuş canım!

Kaçıp uzaklaşmak istediğinde, kendi geleceğinden başka neresi vardı gidebileceği?

Ya o birkaç kelimelik sığınakları da olmasaydı; *“Günaydın Hayatım!”*, *“Anneciğim nasılsın?”*, *“Hayırlı sabahlar Banu Hanımcığım!”* ...

Radyodan yayılan müziği içine çekti.

“Artık bu solan bahçede bülbüllere yer yok” diyordu Seçil Heper’in sesinden o muhteşem şarkı. Hicazdı yine. Mevsimlerden kış.

İçeriye dolan korna gürültüsüyle geldi kendine. Acelesi vardı.

Telaşlı sabahlar biriktirirdi hep. Yine öyle bir gündü.

Boynunu yukarıya doğru uzatıp son bir kez daha baktı kırmızılığa.

“Seni büyütme istemiyorum!”

İçindeki yaraların cildine taşıtığını düşündü.

Küçülsün, küçülsün ve küçülsün istedi yara.

Aynada gördüğüydü.

O...

Bir avluya açılıyordu yüreği...

Herkes erkenciydi. Berber de, bakkal da...

Sabahları sokak hayvanları için aşağıya bir şeyler koymak, kuşlara yem serpmek ya da börtü böceğe selam vermek... Gökyüzünde asılı kalan bir umuttu hâlâ.

Yaşamak için sebepleri az olanlardandı. Yaşı ilerledikçe bunu iyice idrak etmişti. Ama yine de coşkulu bir kalabalıkla çevriliydi her yanı. Cebinde hep *geçmiş bahar mimozaları...*

İyi bir semtte oturuyordu. Eski mahallelerin birindeki o dubleks evin çatısını kendine sığınak yapmıştı.

Şövaleler, yarım kalmış tablolar, fırçalar, boyalar ve gökkuşağının türlü türlü renkleri eşlik ediyordu son yıllarda ona. Bir yandan resim yapıyor, diğer yandan yıllardır biriktirdiklerini yazıyordu.

“*Sen korkularımı yazıyorsun.*” demişti biri. Oysa kim korkar kırmızı bir sardunyadan?

Geniş avlulu bir taş evdeydi gece. Rüyasında. Yere serili sofraya konulan pilav. Yüksek bir kemerin üzerindeki o güvercin. *Taş atıp indirdiğin. Sonra boğazını deldiğin.* Onun da kocaman bir siyah derinliği vardı göğsünde artık.

İzi miydi zamanın yoksa kelimeleri mi?

Bıçak gibi, hangi yöne döneceğini bilemeden durdu. Dilinin ucu paslıydı. Bem-beyaz. Sivriltilip ok yaptığı yalnızca kendi etrafında dönen birkaç pervane hepsi bu.

Göğsüne karanlık dolan güvercin -kendisi- miydi yoksa?

Zenginliklerini düşündü bazı kadınların... Altını üstünü evlerinin, içine deniz girmiş salonlarını, sonra camdan bakıp bakıp kara kedilere sarılışlarını o kadınların. Sabaha karşı masaya bıraktıkları kusmukları... Hizmetçilerin toparladığı arkalarını... Ne şen kakhahalar! “*Ay, şekerim. Valla sen delisin, valla...*”

“*Deliliğim benim eserimdir.*” cümlesini kurmamış mıydı o kadın da?

Sahi saatlerin zembereği ne zaman kırılmıştı ilkin?

Ben’den geçip de sen’de kalan hangi vakit(sizlik)teydi?

Hiç olmadığı kadar yakındı karanlık ona ‘şimdi’...

Çek git diyen sesi duymaz oldu zamanla. Aynı adresinde hayatın, aynı mahalle-sinde, aynı sokağında... Herkes kendi diliyle hâlleşiyordu artık.

Ne çok zaman varmış gibi ölüme daha!

İleride oturacağı eve hazırlanıyordu. Bahçesinde hanımeli, kadife ve küs çiçek-leri yetiştirmek için...

İrmak kenarındaki, o büyük avlulu evin kapısını ta içerden kilitliyordu rüyasın-da. Sonra uyanıyor ve yaşamaya başlıyor, yaşadıkça da rüyaların izlerini bir kenara bırakıyordu.

O eski binanın yıkıntıları arasından geçiyor, kurşuni işlerle dolu o duvarları aşı-yor, güneşi görmek için çabalıyor, sonra öylece duruyor, sessizce bakıyor, en sonun-da ışığa kavuşuyordu.

Her sabah aynı yangının dumanını içine çekerek yürümesi bundandı belki.

Avluda gördüğüydü.

O...

Güneş, ısıldayarak karşılıyordu iş yerinin bahçesinde her sabah onu.

Rengi gözlerinin ne zamandan beri menekşeye dönmüştü, bilmiyordu kadın.

Nerede ve nelerde arayacağını da bilmiyordu rüyadan kalma rengini.

O sabah içini kaplayan sonsuz sıkıntının sebebini bir türlü bulamıyordu.

Bir çiçek gibiydi boynunu kaplayan kırmızılık. Ama çiçek değildi!

Varla yok arası duvarlara tırmanan bir sarmaşık edasıyla sarmıştı onu.

Yok yok yok yok... Bu başka bir şeye benziyordu.

Ne bir küpe çiçeğindeki morun arasına saklanmış menekşe tonu, ne salondaki sardunyalardan içine kaçmış şeker pembe.

Teneke kutuda! *Küpe çiçekleri, küpe çiçekleri, küpe çiçekleri...*

Rüyasından kalan cümlelerle ilerliyordu bahçede.

O gün doktora gidecekti. Cildiye randevu almıştı. Boynunda büyüyen bu kırmızılık, şimdiye dek büyüttüğü kırmızılıklardan başka bir şeydi.

Aslına bakarsan hastaneye gittiğinde neyle karşılaşacağını da biliyordu.

Boynunu yukarıya doğru uzatıp bir kez daha dokundu yaraya.

“*Seni büyütme istemiyorum!*” dedi.

Ama biliyordu ki büyüyecek.

Sabah’tı.

...

Zamanın Tozu’nu izlerken uyuyakalmıştı.

“*Hiçbir şey sona ermedi, ermez de. Geçmişe doğru süzülüp giden bir hikâyenin başladığı yere döndüm. Zamanın tozunda berraklığını yitiren ve sonra ansızın öyle bir anda tıpkı bir rüya gibi geri gelen hikâye.*” diyordu filmin kahramanı.

Gördüğü neydi?

Rüya mı?